

Μοναχός Ιννοκέντιος Σεραγιώτης (30/10/1860 - 06/11/1901)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Γεννήθηκε στις

30.10.1860 στο Ιρκούτσκ της Σιβηρίας. Μικρός έμεινε ορφανός από τους γονείς του και ζούσε με τα πέντε αδέρφια του. Ο πατέρας του τους κληροδότησε χρυσορυχεία. Νέος μετέβη στην Πετρούπολη, όπου σπούδασε φυσικές επιστήμες, μαθηματικά και νομικά. Ζώντας ο ίδιος πολύ λιτά, ασκητικά και αγνά ασκούσε πλούσια την αρετή της ελεημοσύνης σε άπορους συμμαθητές του και σε όποιον είχε μεγάλη ανάγκη. Μία επίσκεψή του στην Ευρώπη τον απογοήτευσε, για την εντελώς κοσμική ζωή που ζούσαν οι άνθρωποι. Πίστευε ότι τα χρήματα δεν

χαρίζουν την πραγματική ευτυχία και αύξησε τον ασκητικό του αγώνα.

Κηδεία μοναχού Ιννοκέντιου Σεραγιώτου

Ζούσε ως ασκητής μέσα στον κόσμο, με νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ταπεινοφροσύνη και συνεχή ελεημοσύνη. Σε μία φτωχή μοναχή έδωσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, ώστε μερικοί θεώρησαν ότι έχασε τα λογικά του και ζήτησαν να του γίνει ψυχιατρική εξέταση. Τελικά κατάλαβαν ότι επρόκειτο για αληθινό άνθρωπο του Θεού, ενάρετο, ελεήμονα, που ζούσε για τους άλλους και όχι για τον εαυτό του. Ένα πλουσιόπαιδο να ζεί μ' εγκράτεια, πενία και καθαρότητα για την αγάπη του Χριστού και του πλησίον! Πολλοί τον ευλαβήθηκαν και άρχισαν να τον τιμούν ως πνευματοκίνητο και θεοφώτιστο.

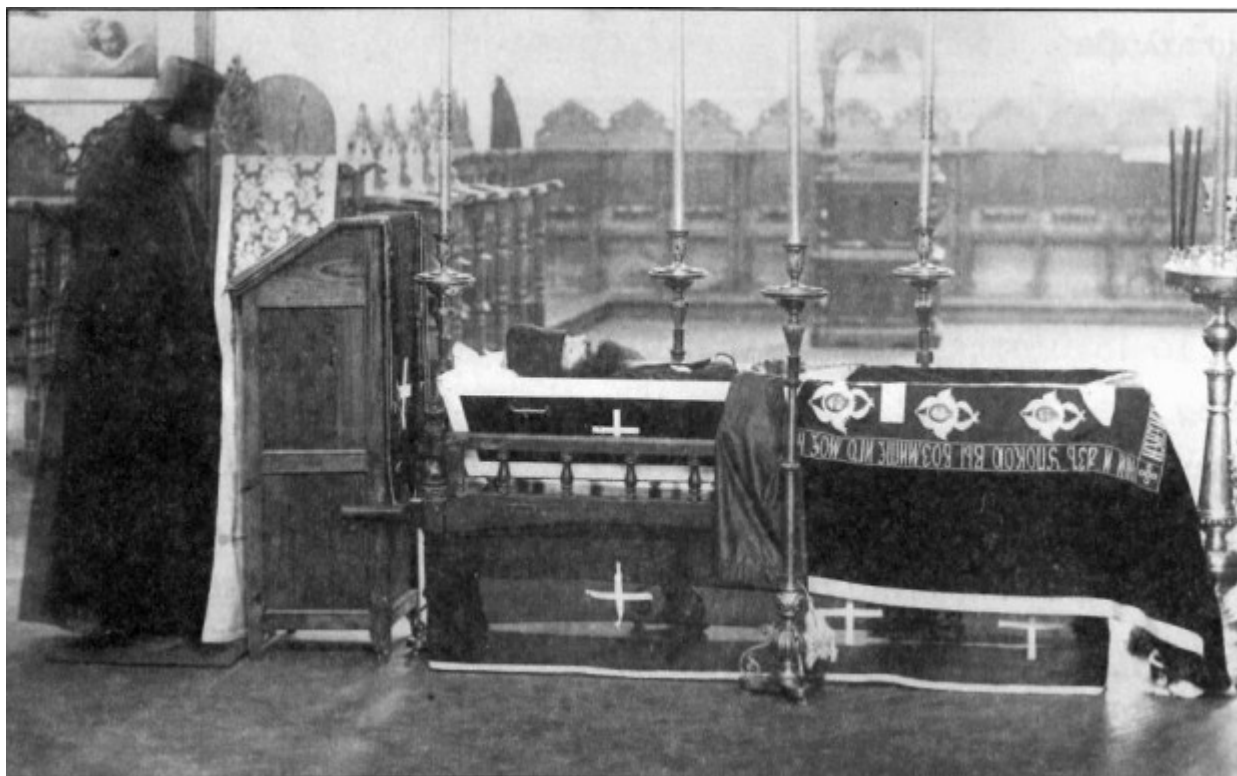

Το 1890 στην Πετρούπολη ο τριαντάχρονος Ιννοκέντιος Σιμπιριακώβ γνωρίσθηκε με τον Ιερομόναχο Δαυίδ, αδελφό της Βατοπεδινής κοινοβιακής σκήτης του Αγίου Ανδρέου-Σεράι, παρά τις Καρυές του Αγίου Όρους, που ήταν προϊστάμενος του μετοχίου της σκήτης στην Αγία Πετρούπολη. Από τότε του έγινε πνευματικός πατέρας και οδηγός και τον δίδαξε τα μυστικά της νοεράς προσευχής και του ορθοδόξου μοναχισμού. Μαθαίνοντας ο Ιννοκέντιος τις ανάγκες για την ανοικοδόμηση της σκήτης πρόσφερε ένα τεράστιο ποσό, από το μερίδιο της περιουσίας του, για την ολοκλήρωση των έργων, ώστε κατεστάθη νέος κτήτορας. Πουθενά όμως δεν επέτρεψε ν' αναγραφεί τ' όνομα του.

Την ίδια εποχή γνωρίσθηκε και με τον άγιο Ιωάννη της Κροστάνδης († 1908), στον οποίο προσέφερε πολλά χρήματα για τις ανάγκες της ιεραποστολής και της φιλανθρωπίας του. Συνέχισε να προσφέρει χρήματα στις μονές Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, Λατόγκα και Βαλαάμ, και στις σκήτες Αναστάσεως του Χριστού και Αγίων Πάντων. Επίσης δεν έπαυε να ελεεί φιλανθρωπικά Ιδρύματα, σχολεία, ασθενείς, αναπήρους και φτωχούς.

Το 1894 έγινε δόκιμος μοναχός, το 1896 έλαβε τη ρασοευχή, το 1898 εκάρη μικρόσχημος και ήλθε στο Άγιον Όρος, και το 1899 εκάρη μεγαλόσχημος. Έκτισε εκ βάθρων το Κελλί της Αγίας Βαρβάρας πλησίον της σκήτης. Μαζί με τον Γέροντά του Δαυίδ επιδόθηκαν σε μεγάλους ασκητικούς αγώνες. Νήστευαν όλο τον χρόνο όλη την εβδομάδα το λάδι και κατέλυαν μόνο τα Σαββατοκύριακα, λέγοντας ακατάπαυστα την ευχή του Ιησού. Έδωσε όλη την περιουσία του στη σκήτη και έκτισε ολόκληρη πτέρυγα με τρεις ναούς, του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, του Αγίου Παντελεήμονος και του Αγίου Ιννοκεντίου του Ιρκούτσκ, ιατρείο, νοσοκομείο και γηροκομείο.

Κηδεία μοναχού Ιννοκέντιου Σεραγιώτου 2

Υπήρξε υπόδειγμα καθαρότητας, ταπεινότητας, υπακοής, φιλοθείας, πραότητας, ανεξικακίας, ασκητικότητας και ελεημοσύνης. Όλοι οι Σεραγιώτες μοναχοί τον είχαν σε μεγάλη ευλάβεια και παράδειγμα προς μίμηση. Μετά ολιγόμηνη ασθένεια - έπασχε από φυματίωση- ανεπαύθη στις 3 μ.μ. της 6.11.1901, αφού μετέλαβε των αγράντων Μυστηρίων, έχοντας μεγάλη χαρά ψυχής, που θα μεταβεί στον Νυμφίο Χριστό.

Εκηδεύθη και ετάφη μετά διήμερο πίσω από τον αρχικό ναό της σκήτης του Αγίου Αντωνίου μετά του πρώτου κτήτορος Δικαίου Βησσαρίωνος, ως μέγας κτήτορας κι ευεργέτης. Από μεγάλη ταπείνωση δεν θέλησε να ιερωθεί κι έλεγε: «Έχασα τόσα χρόνια σπουδάζοντας την θύραθεν παιδείαν. Καιρός τώρα να μετανοήσω. Να κερδίσω τον χαμένον μου χρόνον. Αφήσατέ με εν ησυχία να κλαύσω τας πολλές μου αμαρτίας, ίνα εύρω έλεος ο αμαρτωλός και τρισάθλιος εν ημέρα Κρίσεως».

Βιβλιογραφία: Εφραίμ Προηγούμενου, Ημερολόγιον Ιεράς Βατοπαιδινής Κοινοβιακής Σκήτης Αποστόλου Ανδρέου, Άγιον Όρος 2009.

Βιβλίο:

“Εκατομμυριούχος φιλόανθρωπος ερημίτης”

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011

Πηγές: pemptousia.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr